Я пам'ятаю вечір темний
Тепер далекої весни,
Зелений берег, ліс таємний,
Смоляні пахощі сосни.

З мого проквітчаного пляца
Я ждав тебе. Тії пори
Од брам далекого палаца,
Як сарна, збігла ти з гори.

Висока й гожа, мов тополя;
Гнучка, як восені тала,
Ти серед пишного роздолля
До мене руки простягла;

Пером до рам моїх припала,
Лицем черкнулася лиця,
І, вся в дроготі, віщовала,
Що наше щастя без кінця!

А без кінця нема нічого
На обездоленій землі:
Не стало серця дорогого,
Сподія смеркла в темній млі…

В утомі, знівечений роком,
Я довго по світу бродив
І ось, під старість, ненароком
В отчизну здалека забрів.

І захотілося востаннє
Ще раз поглянути на пляц,
Що бачив наше розставаннє,
На сосну, берег і палац.

І що знайшов я? Ніч спадала,
В руїнах мур вітри гули,
На вежах скрипли завівала,
Плющами брами заросли;

А пляц, що повний був квітками,
Тепер плодив кубла гадюк,
І над помірлими лугами
З сосни драпежний кракав крюк…

1882

Джерело: Бібліотека Кошового Писаря.